

Sygnatura akt II Cz 234/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

Sędziowie : SO Alicja Chrzan

SO Jerzy Dydo

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników W. O.i M. O. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy I.
P. w sprawie egzekucyjnej KM 425/13 z winsoku wierzycieli G. B., Z. B.R. B., D. K., M. T.

na skutek zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 02 grudnia 2013 r., sygn. akt
I Co 3664/13

postanawia :

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że ustaloną postanowieniem Komornika Sądowego w Ś. I. P. z dnia 23 września 2013 r. opłatę egzekucyjną obniżyć do kwoty 15.778,46 zł, a dalej idące zażalenie oddalić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy oddalił skargę dłużników na czynności komornika i oraz ich wnioski o obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej.

W uzasadnieniu postanowienia w przedmiocie oddalenia skargi na czynności Komornika, Sąd powołując się na art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wskazał, że opłata egzekucyjna w wysokości 20.589,91 zł została ustalona na poziomie (...)wartości egzekwowanego świadczenia, a zatem zgodnie z przepisami cytowanej ustawy. Sąd też zarzuty skarżących są nieuzasadnione.

Sąd I instancji nie uwzględnił również wniosku dłużników o obniżenie opłaty egzekucyjnej. Podał, że nakład pracy Komornika był właściwy i adekwatny do złożonego przez wierzycieli wniosku, nie sposób znaleźć w nim opieszałości i zaniechań lub zaniedbań mogących skutkować obniżeniem opłaty, tym bardziej, że podjęte czynności zakończyły się skutecznym wyegzekwowaniem całej dochodzonej kwoty. Nadto Sąd wskazał, że również sytuacja majątkowa dłużników nie uzasadnia uwzględniania ich wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej – ustalono bowiem znaczny majątek ruchomy i nieruchomy dłużników, nadto prowadzą działalność gospodarczą przynoszącą dochodów.

Zażalenie na powyższe postanowienie wnieśli dłużnicy domagając się jego zmiany i uwzględnienia złożonej skargi.

Zarzucili :

1. naruszenie art. 49 ust. 1 i 1 a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez pominięcie zdania 2 powołanego przepisu i obciążenie ich opłatą egzekucyjną w wysokości (...)a nie (...) oraz przyjęcie że nakład pracy Komornika

uzasadnia przyznanie ustalonej wysokości opłaty egzekucyjnej, w sytuacji, gdy w następstwie dobrowolnych spłat można było ograniczyć dalsze czynności egzekucyjne, a tym samym ich koszty,

2. naruszenie art. 766 k.p.c. polegający na niewysłuchaniu bezpośrednim dłużników,

3. naruszenie art. 767² § 1 k.p.c. polegający na uchybieniu tygodniowemu terminu do rozpoznania skargi,

4. art. 767 § 4 k.p.c. polegający na nieudzieleniu przez komornika odpowiedzi na złożoną skargę.

Sąd Okręgowy uznał zażalenie za częściowo uzasadnione.

W pierwszej jednak kolejności stwierdzić należy, że Komornik Sądowy prawidłowo ustalił opłatę, trafnie przyjmując (...)lub (...) od wartości wyegzekwowanego świadczenia – w zależności od przedmiotu, co do którego były skierowane czynności egzekucyjne.

Jak wynika bowiem z art. 49 ust. 1 zd. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości (...)wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż (...)i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Komornik ze świadczeń wypłacanych z (...)wyegzekwował kwotę w łącznej wysokości 1.317,87 zł (3 x po 439,29), z czego ostatnia wpłata została dłużnikowi, a komornik nie pobrał z niej opłaty (co wynika z uzasadniania odpowiedzi na skargę). Z rachunku bankowego dłużników wyegzekwowano sumę 4.108,52 zł, z czego zwrócono wpłatę z dnia 03 czerwca 2013 r. w wysokości 2.228,52 zł, z uwagi na spłatę zadłużenia. Tym samym stwierdzić należało, że w toku w/w czynności Komornik wyegzekwował kwotę 2.208,58 zł i od niej należało ustalić opłatę na poziomie (...)Z uwzględnieniem jednak powołanego przepisu, w szczególności faktu, że kwota ta nie powinna być niższa niż (...)przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, Sąd Okręgowy uznał, że opłata za te czynności egzekucyjne powinna odpowiadać 188,55 zł, a nie jak przyjął Komornik i co Sąd Rejonowy uznał za trafne kwocie 293,35 zł.

W pozostałym zakresie, to jest w części obejmującej wpłaty własne dłużników, Komornik prawidłowo obliczył opłatę na poziomie (...), zgodnie z przepisem art. 49 ust. 1 zd. 1 przywołanej ustawy. Stąd też zarzuty dłużników są w tym zakresie nieuprawnione.

Niemniej jednak z treści ich skargi wynika również wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej. Podstawą rozpoznania tego wniosku stanowi art. 49 ust. 7 i ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w myśl którego dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. Po rozpoznaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Wykładania językowa powołanego przepisu nie nastęrcza wątpliwości - obliguje sąd do podjęcia konkretnych działań zmierzających do ustalenia czy opłata egzekucyjna odpowiada nakładowi pracy komornika, a jeśli tak, to czy sytuacja majątkowa dłużnika pozwala na zmniejszenie jej wymiaru.

Sąd I instancji w zasadzie uchylił się od poczynienia rozważań nad wnioskiem, ograniczając się do stwierdzenia, że nakład pracy Komornika był właściwy i adekwatny do złożonego przez wierzycieli wniosków. Brak jest jednak głębszej analizy Sądu w tym zakresie.

Jak wynika z akt komorniczych wniosek o wszczęcie egzekucji wierzyciel złożył w dniu 31 stycznia 2013 r. Pierwsze zawiadomienie o wszczęciu egzekucji pochodzi z dnia 15 lutego 2013 r. (doręczone dłużnikom 20 lutego 2013 r.). W tym samym dniu Komornik zwrócił się do (...)w Ś.o udostępnienie danych jednostkowych z rejestru mieszkańców. Z dnia 25 lutego 2013 r. pochodzi protokół z zajęcia ruchomości i ustalenia środków utrzymania dłużników. Następnie

Komornik wezwał (...)w Ś.do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury dłużniczki (25.02.2013 r.), zwrócił się z zapytaniem o właściciela nieruchomości do (...)w Ś.(27.02.2013 r.) oraz do (...)o udostępnienie danych lub informacji z centralnej ewidencji pojazdów. Komornik złożył wniosek o udostępnienie danych ze zbioru danych osobowych do (...)w Ś., zawiadomił (...) S.A.o zajęciu rachunku bankowego zakazie wypłat oraz złożył wniosek do (...)w Z.(27.02.2013 r.). W dniu 28 lutego 2013 r. dłużnicy stawili się w kancelarii (...)wskazując na część majątku, którego są właścicielami oraz podając źródła dochodu. Z dnia 01 marca 2013 r. pochodzi kolejne zawiadomienie dłużników o wszczęciu egzekucji, a z dnia 06 marca 2013 r. wezwanie dłużnika W. O.do zapłaty należności, wniosek Komornika do Sądu Rejonowego w Świdnicy o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z lokalu użytkowego stanowiącego odrębną nieruchomość, wniosek o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z tych nieruchomości.

Dania 01 marca 2013 r. dłużnicy wpłacili 5.000 zł, dnia 15 marca 2013 r. dalszą kwotę 100.000 zł, 18 marca 2013 r. - 40.000 zł, dnia 28 marca 2013 r.- 14.000zł, a dnia 16 maja 2013 r. 3.400 zł.

15 marca 2013 r. Komornik dokonał zajęcia wierzytelności z (...) S.A.w Ł., a z dnia 18 marca 2013 r. pochodzi zawiadomienie do Banku (...) S.A.w Ś.o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat. 27 marca 2013 r. Komornik skierował wniosek do (...)w Ś., (...)o dokonanie wpisu w rejestrze pojazdów.

Nie ulega wątpliwości, że Komornik podjął szereg czynności, które zmierzały do wyegzekwowania wierzytelności. Niemniej należy zauważyć, że w wyniku wpłat dłużników w Kancelarii nakład pracy organu egzekucyjnego uległ znacznemu ograniczeniu, skoro zbędnym stały się czynności związane choćby z licytacją ruchomości czy też nieruchomości. Sąd Okręgowy wziął przy tym pod uwagę, że dłużnicy stawiając się Kancelarii dnia 28 lutego 2013 r. nie wskazali wszystkich składników majątku, stąd skoro w tym czasie nie dokonali jeszcze żadnych wpłat własnych, dalsze czynności Komornika należy uznać za uzasadnione i konieczne.

W konsekwencji powyższego Sąd II Instancji uznał, że z uwagi na stosunkowo krótki czas prowadzonej egzakcji, wpłatę znacznej kwoty zadłużenia przez dłużników w Kancelarii komorniczej zachodziła podstawa do miarkowania opłaty egzekucyjnej, to jest do obniżenia jej o kwotę 5.000 zł., tj, do łącznej wysokości 15.778,46 zł (20589,91 zł +188,55 zł).

Na marginesie wskazać trzeba, że chybnym są zarzuty dłużników naruszenia art. 766 k.p.c., ponieważ sąd rozpoznaje sprawy egzekucyjne na posiedzeniu niejawnym, chyba że zachodzi potrzeba wyznaczenia rozprawy albo wysłuchania na posiedzeniu stron. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie zachodziła taka konieczność, skoro wszelkie informacje o toku postępowania egzekucyjnego wynikają z akt komorniczych.

Jeśli chodzi o czas rozpoznania skargi należy wskazać, że określony art. 767² § 1 k.p.c. tygodniowy termin ma charakter instrukcyjny i samo uchybienie mu nie może przesądzać a priori o zasadności skargi.

Natomiast odpowiedź Komornika na skargę, znajduje się w aktach sądowych i dłużnicy mogą zapoznać się z jej treścią w siedzibie Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Dalej idące zażalenie Sąd Okręgowy oddalił w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.